

Matic Irman Kolar

V pozdrav smo pomahali pomladi in prvim sončnim žarkom. Za nami je pester mesec, poln raznih dejavnosti. Devetošolci smo v marcu že oddali prijave na zelene srednje šole. Obeleževali smo dan žena, materinski dan, gregorjevo.

Žal ima pomlad tudi malce grenkega priokusa, saj v Ukrajini divja vojna. Prav v ta namen smo na šoli zbirali tudi hrano in potrebščine za Ukrajince, ki so potrebni pomoči. Upam, da se zadeve po svetu kmalu umirijo in nastopi mir, da bomo lahko vsi uživali v toplih pomladnih dneh.

Ajda Oblak

GREGORJEVO

12. marca smo se spomnili gregorjevega – starega slovenskega praznika. Gregorjevo je po starem slovenskem koledarju predstavljalo začetek pomladi. S tem je povezan tudi običaj spuščanja lučk – gregorčkov po vodi. Ti naj bi predstavljali konec temnega zimskega obdobja in dela pod umetno svetlobo.

Večkrat tudi slišimo, da se na gregorjevo ptički ženijo. Lahko bi rekli, da je slovenska različica valentinovega, ki pa je žal že malce pozabljena.

Pomembno se mi zdi, da se spomnimo starih običajev, saj bo brez ohranjanja le-teh spomin nanje zbledel.

Ajda Oblak, 9. a

Dogaja se ...

ROBOTIKA

V torek, 8. 3. 2022, smo imeli sedmošolci v okviru tehniškega dne robotiko. Ko sem prišel v razred, sem opazil velike škatle lego kock. Začeli smo izdelovati mehanizem za kontroliranje smeri, sestavili smo povezana kolesa in volan. Nato smo lahko iz lego kock izdelali katero koli vozilo po lastni izbiri. S prijateljem sva se odločila za formulo. Zanimivo je to, da lahko stvari, ki jih sestaviš iz lego kock, vedno izboljšaš.

Po dveh urah smo odšli na malico po energijo za programiranje.

Druga ura se je začela zanimivo. Usedli smo se za mizo in zagledali lego kocke, motorčke in ostalo vezje. Najprej smo zgradili robota po navodilih, potem se je pa začelo programiranje, ki je bilo zelo podobno tistem na scratchu. Robotu smo podali komande: kako hitro in v katero smer se naj giblje, do kod lahko gre. Na tleh je bila označena črta, ki je predstavljala start in konec dirke. Sprogramirali smo robotka, da je potoval do neke točke, se obrnil in prečkal cilj pred drugim tekmovalcem. Dan je bil zabaven, saj smo spoznali prihodnost sveta na zabavnejši način. Veselim se prihajajočih tehniških dni.

Urban Repše, 7. a

V torek, 16. 3. 2022, smo imeli tehniški dan devetošolci.

V prvi polovici dneva smo sestavili srednje zahtevnega robota in se ga naučili programirati. Kmalu je v razredu zavladalo navdušenje, ko so se naši robotki odpravili na pohod po razredu.

Po malici je sledil še drugi del tehniškega dne, kjer smo sestavljali robotsko roko. Na začetku smo si ogledali robotsko roko iz tovarne Gorenje in se pogovorili o uporabnosti robotike v industriji. Še sami smo lotili sestave občutno zahtevnejšega robota in najbolj natančnim ga je pri koncu ure uspelo tudi zagnati.

Tehniški dan se mi je zdel zelo zanimiv, saj sem se z robotki prvič srečala. Menim, da smo vsi uživali in se veliko naučili o robotiki.

Ajda Oblak, 9. a

Bilo mi je všeč, saj sem spoznala nekaj novega, za kar mislim, da bo velik del naše prihodnosti. Med sestavljanjem robotov smo preizkušali tudi spretnosti rok in natančnost.

Sara Fužir, 9. a

Robotika je zelo zanimiva. Ker nisem ravno večča v programiranju in robotiki, sem osvojila mnogo novega znanja. Navdušilo me je, kako lahko robote učimo usmerjanja in celo oponašanja glasov. Zapomnila si bom robotsko roko, ki sem jo sestavila skupaj s prijateljico. V spominu mi bo ostal robot, ki se je premikal in obračal.

Tjaša Veber, 9. a

Meni je bilo vse všeč in zabavno. Všeč zato, ker smo bili v parih in si pomagali, zabavno pa, ker smo v prvem delu izdelali avto iz lego kock, v drugem delu pa robota, ki smo ga sprogramirali. Učitelji so bili prijazni, mi pa smo se veliko naučili.

Manca Korenjak, 6. a

ČEBELARSTVO

V petek, 25. 3. 2022, smo imeli učenci 9. a in 9. b tehniški dan na temo čebelarstva in zdrave prehrane. Že kar zjutraj smo se razdelili v tri skupine, vsaka pa je obiskala tri različne delavnice.

Prva je bila pri čebelnjaku nad šolo, kjer smo si lahko ogledali čebelnjak in поблиže spoznali delovne pripomočke čebelarjev.

Druga postaja je bila v učilnici kemije in je bila namenjena izdelovanju svečk iz čebeljega voska. Vsak je izdelal svojo svečko, s skupnimi močmi pa je vsaka četverica izdelala tudi rožico.

Na tretji postaji pa smo spoznavali delo in življenje čebel. Poizkušali in ugibali smo okuse medu ter izdelovali AŽ okvirje, v katere smo vstavili satnice.

Veliko smo se naučili o vlogi in pomenu čebel.

Tjaša Veber, 9. a

Dobrodelnost

Zbiranje humanitarne pomoči za Ukrajino

Tudi učenci Osnovne šole Mozirje smo med 8. in 14. marcem zbirali pomoč za Ukrajino. Zbirali smo predvsem higienske pripomočke, kompletne prve pomoči, material za prvo pomoč in hrano.

24. februarja je Rusija pričela z invazijo na Ukrajino. Natančnega vzroka za vojno ne vem in o njem tudi ne želim razpravljati. Pomembno se mi zdi, da se zavedamo, da nasilje oz. vojna nikoli ni rešitev in ne koristi nikomur.

Prav zato moramo ljudem v stiski priskočiti na pomoč, saj nikoli ne vemo, kdaj jo bomo v kakršnikoli obliki potrebovali mi.

Učenci OŠ Mozirje smo zopet pokazali, da znamo skupiti skupaj. Zbrali smo veliko hrane in higienskih pripomočkov, ki smo jih odpeljali v Gasilski dom Mozirje, kamor so potrebščine prinašali tudi drugi Mozirjani.

Vem, da z našo pomočjo ne moremo ustaviti vojne, upam pa, da lahko pričaramo vsaj kakšen nasmešek na lica in izrazimo podporo nedolžnim civilistom.

Ajda Oblak, 9. a

STOJNICA DOBORDELNOSTI

Ema, Maša in Inja, učenke 3. b-razreda, so svojo podporo Ukrajini pokazale na občudovanja vreden način. Sobotnega dopoldneva se je Emi in Maši utrnila ideja o stojnici. Svojo idejo sta s pomočjo staršev uresničili in še isti dan postavili stojnico, kjer sta zbirali prostovoljne prispevke za ukrajinske begunce in v ta namen prodajali tudi slamnate zajčke, ki sta jih Emi pomagala izdelati teta in stric. Kmalu se je puncama pridružila tudi Inja in skupaj so prodajale cel dopoldan in del popoldneva. Zase so dejale, da so se ob misli, da pomagajo drugim, počutile odlično. Dejale so tudi, da so jih mimoidoči občudovali, najbolj solidarni pa tudi darovali v sklad za begunce, kjer se je nabralo kar 85 evrov. V poznem popoldnevu so jih starši odpeljali v trgovino Hofer, kjer so za ta denar nakupile priboljške, hrano in higienske pripomočke.

V ponedeljek so vse kupljeno pripeljale v šolo, kjer smo zbirali pomoč za Ukrajince.

Nad dekleti sva navdušeni, saj meniva, da je na svetu premalo takšnih ljudi, ki bi premogli toliko sočutja in angažiranosti kot te 8-letne deklice.

Ajda Oblak in Neja Kunavar, 9. a

Ženske v sodobnem svetu

Včeraj, eno stoletje nazaj

Že v najzgodnejših letih sem opazila razlike med spoloma. Nisem razumela, zakaj sta moja brata lahko kosila travo, medtem ko sem jaz morala pomagati v kuhinji. Te manjše motnje sem začutila tudi v šoli, ko so učiteljice potrebovale tri močne *fante*, da bi nesli stole v telovadnico – to mi je tako stopilo na živce, da sem zagrabila po dva stola v eno roko in jih odnesla. Nisem prenašala tega, da bi me človeštvo videlo za nekaj manj, ker je moja anatomija telesa drugačna. Ko sem bila prvič seznanjena z besedo feminizem, sem, ne glede na moje prejšnje obnašanje, trdila, da nisem feministka. Pojem mi je bil predstavljen kot eden večjih problemov tega sveta. Seveda sem bila še premajhna, da bi razumela, kaj v resnici svetu grozi in kaj ne – starejši so tako govorili in jaz sem hotela biti tako »kul« kot oni.

18. avgusta 1920 so ženske dobile pravico voliti, zato nimam nobenega razloga reči, da se naš položaj ni spremenil. Vendar pa ne moram reči, da je sled za seksizmom čisto izginila, saj v veliko državah ženske še vedno dobijo slabšo plačo kot moški (povprečno dobi ženska 82 centov za vsak evro, ki ga zasluži moški). Še danes slišim veliko ljudi govoriti, da si želijo, da bi ženskam spet odvzeli pravice, saj »spadajo v kuhinjo«. Podobno poved mi je celo rekel član družine – moški, seveda. Ne zamerim mu, saj se je njegovo mnenje spremenilo. Moti pa me to, da ni edini, ki je to rekel. Velikokrat sem slišala mlade fante tako govoriti svojim mamam. Tistim, ki so jim stale ob strani, jih hranile, tolažile, bile razlog, da so lahko danes na tem svetu – a jih zanemarjajo. Depresivno, če vprašate mene.

Pričakujem, da se z mano veliko ljudi ne bo strinjalo. Mogoče bodo rekli, da moram biti malo bolj hvaležna, da sem se rodila v tem času, ne pa sto let nazaj. Kaj pa vem, mogoče bo čez sto let še hujše – človeštvo me preseneča vsak dan. Glede na to, v katero smer hodimo zdaj, nas čez sto let mogoče ne bo več. Verjamem, da se ne bomo nikoli vsi strinjali z vsem, da bosta zmeraj najmanj dve politični stranki, saj tako so naši možgani pač ustvarjeni. Vse popredalčkamo, zato da lažje dojamemo stvari. Kdor tega ne dela, pa je čuden.

Upam, da se bomo ljudje nekega dne zavedali diskriminacije in škode, ki jo povzročamo. Ne le na področju seksizma in feminizma, ampak povsod. Če pa se ne bomo in s tem uničimo svet, potem nam pa je čisto prav – pošteno povedano.

Kaja Cajner, 8. a

Ženske

Ženske. Močne, bojevite, ljubeznive, srčne, a premalo cenjene. V današnjem svetu ženske stopajo v ospredje, vendar temu vedno ni bilo tako.

Včasih so bile ženske doma, skrbele so za hišo, gospodinjstvo, otroke. Možje so hodili v službe, služili denar in imeli bistveno višji položaj v svetu kot ženske. Čez čas pa so se pogumne ženske, žene, dekleta temu uprle in zahtevale več pravic. Zdaj so skoraj enakovredne moškim, vendar še vedno nekako vodi moška roka. Tudi pri poklicih velja neka delitev. Avtomehaniki, zidarji ... so po navadi moški, mogoče pa bi bila ženska boljša in bolj natančna v tem poklicu. Vedno več pa je učiteljic, vzgojiteljic. Tu primanjkuje kakšna moška delovna sila.

Hišna opravila so včasih opravljale le ženske, sedaj pa je vedno več mladih družin, kjer za ta dela poprimajo tudi moški.

8. marec: Dan žena praznujemo vsa dekleta, mame, žene, sestre, prijateljice. Prav je, da se spoštujemo in imamo rade.

24. marec: Materinski dan pa praznujejo naše mame. Mame imajo eno izmed najpomembnejših vlog v našem življenju in nam hočejo le dobro. Ta dan posvetimo njim.

Neja Kunavar, 9. a

Pesniški poskusi

Nos

Dva ozka tunela, ki v temo drvita,
lahko sta odprta
ali močno »zabita«.

Z nosom vonj babičine kuhinje ulovite,
dišečih vonjav se vsi razveselite.

Ko pa sosed nekaj po travniku poliva,
takrat nos se pred močnim vonjem skriva.

Če prehlad je na obisku,
nekaj iz nosu kaplja
in najbolj pomaga,
če lastnik nosu v roki robček ima.

Z nosom se lahko v detektiva spremenite,
saj z njim letne čase ulovite.

Jeseni po suhem listju zadiši,
vonjaš tudi zimo,
ki izza ogla se smeji.
Pred vrati pa je dišeča pomlad,
ki ima jo vsak lastnik nosu zelo rad.

Mark Voler, 6. b

Roza, roza, roza

Roza barva, barbike in obleka,
s svetlečimi bleščicami posuta veka.
"Tvoj glas ne šteje, ti nič ne veš.
Kam pa misliš tako oblečena? Kaj se greš?"
Avti, modra barva in politika,
če punca to mara jo bo pokopala kritika.

Že od malih nog učili so nas,
da so moški močnejši, pomembnejši, da šteje le njihov glas.
Punce so tihe, bojazljive in nemočne,
včasih preveč izzivalne, včasih preveč poskočne.
"Naj le tiho še ostanejo, bolje bo tako,
smo moški boljši, nam je vse lahko!"

O svojem mnenju sem spet preveč govorila,
me zopet utišajo, odrežejo krila.
Če preveč sem fantov imela, imena grda mi nadenejo,
lahko sem uspešna, pa mi zaradi ene napake vse odvzamejo.
Če pa moški imel je veliko število deklet,
mu bodo ploskali, ga hvalili,
jaz pa se moram sprijazniti, ker takšen je svet.

Kaj pa, če hočem krila, kaj pa, če hočem letet?
Kaj pa, če nočem biti le lepa roža, ki jo gledajo venet?
Kaj pa, če samo zato, ker sem ženska, moje mnenje ni avtomatsko neumno?
Kaj pa, če v resnici je pravzaprav pogumno?

Žana Praunseis, 8. b

Kdo je ona?

Kot duh skozi stene
grem čez spomine.
Vabijo me v preteklost,
stran od težav.
Vabijo me v rumeno sonce, sijaj njega me bode v oči,
vodijo me stran od te grozne črnine, stran od sedanjosti.

Ustnice zavihane, veter v laseh,
pogrešam ta čas, ko ni bilo solz, temveč le smeh.
Počasi bledijo, počasi bežijo,
stran od te nove podobe v ogledalu hitijo.
Kdo je ona? Ne prepoznajo je,
globoko zarezane rane spremenile so vse.
Zbledele bodo, se zacelile in skrile,
a za srce je prepozno, kot bršljan so ga ovile.
Na koži čez leta jih več ne bo,
v majhnem kotičku srca bodo za vedno ostale skrite za človeško oko.

Zdaj od nje je ostal le še pepel,
njen včasih rumeno zlat smeh je zgorel.
Majhen plamen, pokopana čustva,
zdaj na vsako izrečeno besedo pazijo usta.
Se več ne prepira, niti ne govori,
zdaj samo sebe v tišini mori.
Vsi bodo šli dalje,
za njo pa te sanje ostale bodo resničnost,
potopila se bo vanje.

Žana Praunseis, 8. b

Ljubiti pohlepnost

Vzela bi vrtnico,
čeprav si je ne zaslužim.
Tudi tisto, ki je ovenela nekaj dni nazaj,
saj vem, da bi mi zavidal.

Tako lepa hiša s prečudovitim vrtom,
a tako pusta prst, na kateri še vseeno cvetiva.

Ni presenetljivo, da počasi tudi veniva.
V venah se nama preliva strup, ki ga polivaš v zrak,
da bi hitreje prišel do konca sveta.

Najina barva blede in najini listi postajajo rjavi,
najina duša temni, nasprotno od strasti za zmago v tvojih očeh.

Strast za zmago, za »boljši svet«.
A ne za njih, ne za njiju,
ne za naju ali zame,
samo zate in le zate.

Kaja Cajner, 8. a

Za tiste, ki si delijo kri

Prideš domov in slečeš jakno, ki jo je sešila tvoja mama.
Obesiš jo ne lesen obešalnik temne barve, ki ga je sestavil, zbrusil in pobarval tvoj oče.
Stopiš v kuhinjo in si pogreješ juho, ki jo je pripravil tvoj brat, preden je z zgodnjim vlakom odšel do Ljubljane.
Na koncu pa se uležeš na posteljo, na kateri je včasih spala tvoja sestra.

Seveda si hvaležen, ampak nekaj v tebi še vedno hrepeni.
Počutiš se kot vulkan, ki bo vsak čas izbruhnil, vzrok pa ostaja neznan.
Kot Vezuv, bi rekel neki zgodovinar.

Zato se usedeš za mizo in odpreš zvezek matematike.
Zapišeš korene, potence, množiš in deliš.
A še vseeno ne znaš sešteti, kolikokrat boš moral dobiti dobro oceno,
da bodo *končno* zadovoljni, ponosni.

To pišem za tiste, ki so enake krvi.
Za tiste, ki so v hiši, a nikoli doma.
Za tiste, ki so v objemu, a nikoli v toplini.
Za tiste, ki so zaliti, a nikoli ne zacvetijo.
Najprej za tebe, potem pa za njih.

Kaja Cajner, 8. a

